

La Zoriputxeta Encarnada

et aquí que una vegada hi havia una nena molt petita que li deien la Zoriputxeta. S'endinsava sempre al més profund del bosc, allà on la gent del poble no hi va mai perquè tenen por de que se'ls mengi el llop. Un llop vell i molt gros que duia per nom "Molsós"

Caminava lleugera i sense por (perquè amb por no es pot anar lleuger). Volava sobre les herbes i saltava mates i rierols. Com que era molt petita, no la punxaven les espines ni la picaven les ortigues quan passava pel seu costat.

Parlava amb els animalons, conills, guineus, caderneres i sargantanes, a cadascú amb la seva veu. Al poble se'n reien i deien que només els imitava.

Anava al bosc a veure l'Avia, que vivia al la part més llunyana de tot, en una casa coberta d'heura i folguera. L'Avia tenia uns llibres plens de lletres molt atapeïdes i de bonics dibuixos. Uns deien que era sàvia, altres que era boja i alguns deien que no existia.

L'Àvia sempre li donava una moneda daurada per a la seva guardiola. La Zoriputxeta li portava menjar perquè, com que estava tan enfeïnada, a cops se'n oblidava de fer els àpats a l'hora.

Tenia molts pots de vidre i de fang i un gran forn sempre encès. Anava vestida amb una capa gris i un barret de molt gran però, quan la Zoriputxeta somiava amb ella, la veia amb una corona d'or sobre el cap i una llarga capa vermella.

L'Àvia sempre ajudava a la gent que li ho demanava (i que eren prou valents per travessar el bosc) transformant les seves malalties en coses bones i deia a tothom que la vida sempre és una festa.

L'Àvia sempre li explicava a la Zoriputxeta que el Llop mai li faria res dolent, però que anés amb compte amb el Caçador que, com que te tanta por, dispara les seves escopetes sobre tot allò que es belluga. Procura no passar-hi a prop, li deia.

Malgrat aquests consells un dia la Zoriputxeta es va trobar al Caçador.

- Hola, Caçador!
- Hola Zoriputxeta, has vist al Llop? Fa temps que el vull caçar i mai no el veig. Li poso paranys però no hi cau. Em deu tenir molta por.
- I perquè el vols caçar?
- Perquè? Com que perquè? Dons perquè es dolent, tothom ho sap. Es menja les nenes crues.

- I tu com ho saps, que ho has vist?
- Ho sento dir des de que era petit, l'avi i l'avi de l'avi ja ho deien. I a més, jo soc el Caçador i l'haig de caçar. Es el que fem els caçadors.
- I perquè ets caçador?
- Perquè el pare i l'avi ho eren i l'avi de l'avi i l'avi de l'avi de l'avi. Tenim una tradició per defensar!

- Bé Caçador, et deixo que haig d'anar a veure l'Avia. Adéu!
- Adéu ! I compte amb el Llop.

Sempre que la Zoriputxeta travessava el bosc es sentia protegida pel Llop, però no se'l havia trobat mai. Però aquell dia el va veure. El Llop Molsós l'esperava ajagut sota un arbre. Era tan gros i pelut que semblava una muntanya de molsa.

- Bon dia Zoriputxeta. On vas tan contenta? Li va dir remenant la cua.
- Vaig a casa de l'Avia Rita a dur-l'hi un cistell amb ous, mel i botifarra.
- Ah! Si és la meva amiga! Ella em va guarir les ferides que em va fer el Caçador.
- Perquè tens les orelles tan grans?
- Per sentir tot allò que passa al bosc i als seus voltants, jo soc el seu defensor, sense mi, la gent del poble no tindria por de venir i el destrossarien per a fer llenya. Aleshores no tindrien bosc i no vindria la pluja i els rierols s'assecarien per sempre. Tot acabaria sent un desert i ells mateixos haurien de marxar.

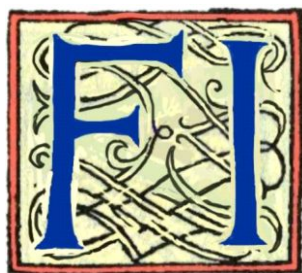

- I perquè tens els ulls tan grans?
- Per veure tot allò que passa, el que ha passat i el que passarà.
- I perquè tens les dents tan grosses? Les necessito per fer la meva feina que és alleugerir el patiment de les criatures del bosc. Jo les faig desaparèixer dintre meu quan han acabat el seu camí. Les converteixo en adob pels arbres i les plantes. Faig neteja ecològica perquè tot sigui ben net i endreçat i la vida continuï.

- Diuen que t'has menjat a molta gent del poble.
- No, ells venen aquí quan la vida se'ls fa feixuga. I, si és el seu moment, jo els estalvio el patiment de forma ràpida i els allibero de la carn que ja no els cal.
- Diuen al poble que ets el dolent.
- I qui és el bo? No n'hi ha de bons i dolents, no hi ha coses positives i negatives com es diu ara a la Ciutat. Tot te la seva raó de ser, fins les desgràcies més terribles i les persones més dolentes son aquí perquè serveixen per a alguna cosa. Tot esdevé quan cal per a acomplir la voluntat de la Gran Mare. Jo faig la meva feina com tothom fa la seva, encara que no ho sàpiguen.
- Qui és la Mare que dius?
- La Mare que tot ho ha parit i criat. La tens al teu voltant en les coses que veus i sobretot en les que no veus. Alguns li diuen "Pare" perquè es pensen que els homes son més importants que les dones, però això no ha estat mai així.
- I el Caçador? Ell et vol matar, perquè no et defenses?
- Perquè potser un dia el necessitaré.
- I s'hi pots veure el futur, diguem que en serà de mi?
- Veig que seràs encara més sàvia del que ets ara, encara que no hagi après dels mestres, perquè la Gran Mare és amb tu i parla amb la teva boca i, per tant, tu també saps el passat i el futur. Per això et pregunto: Tu que hi veus al meu futur?
- Veig que d'aquí a molts, molts anys tu i el Caçador jugareu contents per boscos sense parany.

I era un gos i era un gat i aquest conte s'ha acabat.

I qui no ho vulgui creure que ho vagi a veure.

Barcelona

17 de Març de 2014

Text i dibuixos: Lluís Pifarré © 2014

El dibuix del Llop és una interpretació-homenatge d'una vinyeta del Miquel Ferreres a "El Periódico"